

Παρακλητικός Κανόνας - Προφήτου Ηλιού του Θεσβίτου

Ὁ Ἱερεὺς· Εὐλογητός ὁ Θεός...

Ὁ ἀναγνώστης· Ἀμήν.

Ψαλμός ρμβ' (142)

Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώπιον σου τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου, εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου. Καί μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν. Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου· ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου. Ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς ὡς νεκροῦς αἰῶνος, καὶ ἠκηδίασεν ἐπ' ἐμέ τό πνεῦμά μου, ἐν ἐμοί ἐταράχθη ἡ καρδιά μου. Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν σου ἐμελέτησα. Διεπέτασα πρὸς σέ τὰς χεῖράς μου· ἡ ψυχὴ μου ὡς γῆ ἄνυδρός σοι. Ταχύ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπε τό πνεῦμά μου. Μὴ

ἀποστρέψης τό πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ, καί ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον.
Ἄκουστόν ποιήσον μοι τό πρῶτ' ἰδέσθαι σου, ὅτι ἐπί σοί ἤλπισα. Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὅδόν, ἐν ἣ
πορεύσομαι, ὅτι πρὸς σέ ἦρα τήν ψυχὴν μου. Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, πρὸς σέ
κατέφυγον· δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τό θέλημά σου, ὅτι σύ εἶ ὁ Θεός μου. Το πνεῦμά σου τό ἀγαθόν
ὁδηγήσει με ἐν γῆ εὐθείᾳ· ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ζήσεις με. Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου
ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τήν ψυχὴν μου, καί ἐν τῷ ἐλέει σου ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου. Καί
ἀπολεῖς πάντας τοὺς θλίβοντας τήν ψυχὴν μου, ὅτι ἐγὼ δούλός σου εἰμι.

Καί εὐθύς τό, Θεός Κύριος, ἐξ ἐκατέρων τῶν Χορῶν, ὡς ἐξῆς:

Ἦχος δ'.

Θεός Κύριος, καί ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Στίχ. α'. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, καί ἐπικαλεῖσθε τό ὄνομα τό ἅγιον αὐτοῦ.

Θεός Κύριος, καί ἐπέφανεν ἡμῖν...

Στίχ. β'. Πάντα τά ἔθνη ἐκύκλωσάν με, καί τῷ ὀνόματι Κυρίου ἠμυνάμην αὐτούς.

Θεός Κύριος, καί ἐπέφανεν ἡμῖν...

Στίχ. γ'. Παρά Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καί ἔστι θαυμαστή ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν.

Θεός Κύριος, καί ἐπέφανεν ἡμῖν...

Εἶτα τά παρόντα Τροπάρια.

Ἦχος δ'. Τῇ Θεοτόκῳ...

Τόν τῶν ἀρρήτων μυστηρίων ἐπόπτην, καί ζηλωτήν Θεοῦ τοῦ ζῶντος προφήτην, ἀνευφημοῦντες
κράζωμεν ἐκ βάθους ψυχῆς· Ἥλία μεγαλῶνυμε, ταῖς πρεσβείαις σου ῥῦσαι, ἐκ τῶν ἀναγκῶν
ἡμῶν, καί παντοίων κινδύνων, καί πάσης ἄλλης βλάβης καί φθορᾶς, τοὺς προσφυγόντας, θεόπτα,
τῇ σκέπῃ σου.

Δόξα. Καί νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομέν ποτε Θεοτόκε, τάς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰ μή γάρ σύ προΐστασο
πρεσβεύουσα, τίς ἡμῶν ἐρρύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων; τίς δέ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους;
οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γάρ δούλους σώζεις αἰεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Εἶτα ὁ Ψαλμός Ν'

Ἐλέησόν με ὁ Θεός κατὰ τό μέγα ἔλεός σου, καί κατὰ τό πλῆθος τῶν οἰκτιρισμῶν σου ἐξάλειψον
τό ἀνόμημά μου. Ἐπί πλεῖον πλῦνόν με ἀπό τῆς ἀνομίας μου, καί ἀπό τῆς ἀμαρτίας μου
καθάρισόν με. Ὅτι τήν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω, καί ἡ ἀμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἔστι διὰ
παντός. Σοί μόνῳ ἤμαρτον, καί τό πονηρόν ἐνώπιόν σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς
λόγοις σου, καί νικήσης ἐν τῷ κρίνεσθαί σε. Ἴδού γάρ ἐν ἀνομίαις συνέληφθην, καί ἐν ἀμαρτίας
ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου. Ἴδού γάρ ἀλήθειαν ἠγάπησας· τά ἀδηλα καί τά κρύφια τῆς σοφίας σου

ἐδήλωσάς μοι. Ἐραντιεῖς με ὑσσώπω, καὶ καθαρισθήσομαι· πλυνεῖς με, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην, ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα. Ἀπόστρεψον τό πρόσωπόν σου ἀπό τῶν ἁμαρτιῶν μου, καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον. Καρδίαν καθάραν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθές ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπό τοῦ προσώπου σου, καὶ τό Πνεῦμά σου τό ἅγιον μὴ ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ. Ἀπόδος μοι τήν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου, καὶ Πνεύματι ἡγεμονικῶ στήριζόν με. Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς σου, καὶ ἀσεβεῖς ἐπί σέ ἐπιστρέψουσι. Ῥῦσαί με ἐξ αἱμάτων ὁ Θεός, ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου, ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου τήν δικαιοσύνην σου. Κύριε, τά χεῖλη μου ἀνοίξεις, καὶ τό στόμα μου ἀναγγελεῖ τήν αἴνεσίν σου. Ὅτι, εἰ ἠθέλησας θυσίαν ἔδωκα ἄν· ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις. Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεός οὐκ ἐξουδενώσῃ. Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τήν Σιών καὶ οἰκοδομηθήτω τά τείχη Ἱερουσαλήμ. Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφοράν καὶ ὀλοκαυτώματα. Τότε ἀνοίσουσιν ἐπί τό θυσιαστήριόν σου μόσχους.

Καὶ ὁ Κανὼν τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ, διορθωθείς, οὗ ἡ ἀκροστιχίς· Νέμοις μάκαρ μοι θείαν Ἥλιού χάριν. Ἰωσήφ.

Ωδή α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Νενεκρωμένην τήν ψυχήν μου ζώωσον, ὡς τόν τῆς χήρας υἱόν, καὶ ἀρεταῖς θείαις, μάκαρ καταλάμπρυνον, καὶ πρὸς ζωὴν ὀδήγησον, καὶ τῆς αἰωνιζούσης, τρυφῆς ἀνάδειξον μέτοχον, σοῦ κατατρυφᾶν ἐφιέμενον.

Ἐν τῷ σέ τίκτεσθαι ὁ σός μεμύηται, γεννήτωρ μέγιστον, ὡς ἀληθῶς θαῦμα· πῦρ γάρ σιτιζόμενον, φλογί τε σπαργανούμενον, σέ τεθέαται μάκαρ· διό ταῖς σαῖς παρακλήσεσι, ῥῦσαί με πυρός αἰωνίζοντος.

Μεγαλυνθεῖς ταῖς πρὸς Θεόν σου νεύσεσι, ζηλῶν ἐζήλωσας, ὡς ἀληθῶς μάκαρ, τῷ Κυρίῳ πάντοτε, διό με ἐνδυνάμωσον, ζήλου θείου πλησθέντα, τό ἔνθεον πράττειν βούλημα, ἵνα σε γεραίρω σωζόμενος.

Θεοτοκίον.

Ὁ ὑπερούσιος Θεός, Πανάμωμε, ἐκ σοῦ σεσάρκωται, καὶ δι' ἡμᾶς ὤφθη, καθ' ἡμᾶς ὡς ἄνθρωπος· ὃν ἐκτενῶς ἰκέτευε, ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους, ἡμαρτηκότα με, Πάναγνε, σῶσαι καὶ κολάσεως ῥύσασθαι.

Ωδή γ'. Οὐρανίας ἀψίδος...

Ἰερεῖς τῆς αἰσχύνης, ὡς δυσμενεῖς ἔκτεινας, ἔνδοξε προφήτα ζήλω, Θεοῦ πυρπολούμενος· ὅθεν κραυγάζω σοι, τῶν τῆς αἰσχύνης με ἔργων, καὶ διαιωνίζοντος πυρός ἐξάρπασον.

Σέ προβάλλομαι πρέσβυν, πρὸς τόν Θεόν μέγιστον, σώζειν με δυνάμενον, πάσης, μάκαρ, κακώσεως· προσεπικάμφθητι, τῇ ταπεινῇ μου δεήσει, καὶ μὴ ὑπερίδης με παρακαλοῦντά σε.

Μεγαλύνει Θεός σε, ὁ παντουργός ἔνδοξε, πάλαι, Ἥλιού, δι' ὀρνέου, τρέφων προφήτά σε· ὃν ἐκδυσώπησον, τῆς αἰωνίου τρυφῆς με, καὶ φωτός τοῦ μέλλοντος ποιῆσαι μέτοχον.

Θεοτοκίον.

Ἀδιόδευτε πύλη, ἡ πρὸς Θεόν φέρουσα, πύλας μετανοίας μοι, Κόρη, ἀνοιξον δέομαι, ἀποκαθαίρουσα, ἁμαρτιῶν μου τόν ῥύπον, ὄμβροισ τοῦ ἐλέους σου, Θεοχαρίτωτε.

Ωδή δ'. Σύ μου ἰσχύς, Κύριε...

Κάμπτει τόν σόν, ζῆλον Θεός πυρακτούμενον, καί πρὸς χήραν, πέμπει διατρέφεσθαι, τόν γυναικός, πάλαι ἀπειλῆ, Ἡλιοῦ, φυγάδα γεγενημένον, θεσπέσιε· διό σε ἱκετεύω, τὴν ψυχὴν μου πεινῶσαν, διαθρέψαι ἐνθέοις χαρίσμασιν.

Ἀμαρτιῶν, νέφη δεινά συγκαλύπτει με, τρικυμῖαι, βίου με χειμάζουσι, καί ἐπιπνέουσι χαλεπῶς, κατὰ τῆς ψυχῆς μου, τῆς πονηρίας τὰ πνεύματα. Προφήτα θεηγόρε, κυβερνήτης γενοῦ μοι, σωτηρίας πρὸς ὄρμον ἰθύνων με.

Ῥῶσιν ψυχῆς, ῥῶσιν παράσχου μοι σώματος, τόν τὰς νόσους, πάντων ἀφαιρούμενον, ἐκδυσωπῶν, μάκαρ Ἡλιοῦ, Κύριον τῆς δόξης· καί ἀβλαβῶς διατρέχειν με, τὰ σκάνδαλα τοῦ βίου, κατευόδωσον σέ γάρ, ἀγαθόν μου προστάτην προβάλλομαι.

Θεοτοκίον.

Μετὰ πασῶν, τῶν οὐρανίων Δυνάμεων, μετὰ πάντων, Δέσποινα πανάμωμε, τῶν προφητῶν καὶ τῶν ἀθλητῶν καὶ τῶν ἀποστόλων, καὶ τῶν ὁσίων ἱκέτευε, τυχεῖν με σωτηρίας, τόν πολλά ἀμαρτῶντα, καὶ ῥυσθῆναι μελλούσης κολάσεως.

Ωδή ε'. Ἴνα τί με ἀπώσω...

Ὀμβροτόκους νεφέλας, εἴργεις πυρακτούμενος ζῆλω τῆς πίστεως· ἀλλὰ δέομαί σου, Ἡλιοῦ, ἱεραῖς μεσιτεῖαις σου, τὴν φλογμῶ τακεῖσαν, τῶν ἡδονῶν ψυχὴν μου, θείαις ἐπομβρίαις, ἀρδεῦσαι καὶ σῶσαί με.

Ἰερεὺς δεδειγμένος, τέθυκας ἀθώοις σου χερσί, πανόλβιε, τῶν προσοχθισμάτων, ἱερεῖς ἐνεργοῦντας τὰ ἄτοπα· ἀλλὰ δέομαί σου, πάσης ἀτόπου ἀμαρτίας, ἀβλαβῆ με, προφήτα, συντήρησον.

Θαυμαστοῦσαι, προφήτα, θείαις ἐπικλήσεσι φλέγων τὰ θύματα, ἐκτελέσας πίστει· διὰ τοῦτο ἀπαύστως σου δέομαι, τῇ ἐμῇ καρδίᾳ, τόν ἱερόν ἀνάψαι πόθον, τὰ ὑλώδη μου πάθη συμφλέγοντα.

Θεοτοκίον.

Ἐπί σέ ὡσπερ ὄμβρος, Λόγος καταβέβηκεν ὁ ὑπερούσιος· ὄν δυσώπει, Κόρη, ἐπομβρίσαι μοι νῦν κατανύξεως, καθαρὰς σταγόνας, ἀποπλυνούσας πάντα ῥύπον, τῶν ἀμέτρων κακῶν μου, πανάμωμε.

Ωδή στ'. Ἰλάσθητί μοι...

Ἰλάσθητί μοι, Σωτήρ, πολλά σοι ἀφρόνως παιίσαντι, καὶ τῆς μενούσης ἐκεῖ, κολάσεως λύτρωσαι, ἔχων δυσωποῦντά σε, Ἡλιοῦ τόν μέγαν, καὶ τὴν ἄχραντον Μητέρα σου.

Ἀγνείας ὡς φυτουργός, ἀγνόν ψυχῆ με συντήρησον· ὡς ζηλωτής, Ἡλιοῦ, ζήλου θείου πλήρωσον, τὴν ἐμὴν διάνοιαν, ὅπως τῆς κακίας, τὰς ἐφόδους ἀποκρούσωμαι.

Νηστεύεις βρώσει μιᾶ, ὁδόν τεσσαρακονθήμερον, ἀνύων θεία ῥοπή· διό ἱκετεύω σε, πάσης παραβάσεως, ἐγκρατεῦεσθαί με, θεοφόρε, ἐνδυνάμωσον.

Θεοτοκίον.

Ἡ πύλη ἡ τοῦ Θεοῦ, εἰσόδους θείας ὑπάνοιζον, τῇ ταπεινῇ μου ψυχῇ, ἐν αἷς εἰσελεύσομαι, ἐξομολογούμενος, καί κακῶν τὴν λύσιν, Θεοτόκε ἀπολήψομαι.

Κατάσβesson, προφήτα ἐνδόξε Ἡλιοῦ Θεσβίτα, τῶν παθῶν ἡμῶν τούς φλογώδεις ἄνθρακας, ἰσχύϊ σῆς πρεσβείας, θεόφρον.

Καί τό Θεοτοκίον. Ἐπίβλεψον...

Ὁ Ἱερεύς μνημονεύει.

Εἶτα τό Κοντάκιον. Ἦχος β΄.

Προφήτα Θεοῦ Ἡλιοῦ μεγαλώνυμε, τούς πόθω σε αἰεὶ ἀνυμνοῦντας καί γεραίροντας, κινδύνων τῶν ἐν βίῳ πολυειδῶν, νόσων παντοδαπῶν, καί πάσης τῆς ἐξ ἐχθρῶν, προερχομένης θλίψεως, ῥῦσαι ταῖς ἐνθέρμοις πρεσβείαις σου, καί ταῖς θείαις μαρμαρυγαῖς, τὰς ψυχὰς ἡμῶν καταύγασον.

Καί εὐθύς τό Προκείμενον. Ἦχος δ΄.

Σύ Ἱερεύς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

Στίχος. Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἄν θῶ τούς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (δ΄ 2230)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐθαύμαζον οἱ ὄχλοι ἐπὶ τοῖς λόγοις τῆς χάριτος, τοῖς ἐκπορευομένοις ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Ἰησοῦ, καί ἔλεγον· Οὐχ αὐτός ἐστὶν ὁ υἱὸς Ἰωσήφ; Καί εἶπε πρὸς αὐτούς· Πάντως ἐρεῖτέ μοι τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἰατρέ, θεράπευσον σεαυτόν· ὅσα ἠκούσαμεν γενόμενα ἐν τῇ Καπερναοῦμ, ποιήσον καί ὧδε ἐν τῇ πατρίδι σου. Εἶπε δε· Ἀμήν λέγω ὑμῖν, ὅτε οὐδεὶς προφήτης δεκτός ἐστὶν ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ. Ἐπ' ἀληθείας δέ λέγω ὑμῖν. Πολλά χῆραι ἦσαν ἐν ταῖς ἡμέραις Ἡλιοῦ ἐν τῷ Ἰσραήλ, ὅτε ἐκλείσθη ὁ οὐρανός ἐπὶ ἔτη τρία καί μῆνας ἕξ, ὡς ἐγένετο λιμός μέγας ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν· καί πρὸς οὐδεμίαν αὐτῶν ἐπέμφθη Ἡλίας, εἰμὴ εἰς Σάρεπτα τῆς Σιδωνος πρὸς γυναῖκα χήραν. Καί πολλοὶ λεπροὶ ἦσαν ἐπὶ Ἐλισαίου τοῦ προφήτου ἐν τῷ Ἰσραήλ· καί οὐδεὶς αὐτῶν ἐκαθαρίσθη, εἰμὴ Νεεμάν ὁ Σύρος. Καί ἐπλήσθησαν πάντες θυμοῦ ἐν τῇ συναγωγῇ, ἀκούοντες ταῦτα. Καί ἀναστάντες ἐξέβαλον αὐτόν ἔξω τῆς πόλεως· καί ἤγαγον αὐτόν ἕως τῆς ὄφρου τοῦ ὄρους, ἐφ' οὗ ἡ πόλις αὐτῶν ὑκοδόμητο, εἰς τό κατακρημνίσαι αὐτόν. Αὐτός δέ, διελθὼν διὰ μέσου αὐτῶν, ἐπορεύετο.

Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ προφήτου....

Καί νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Στίχος. Ἐλέησόν με ὁ Θεός....

Ἦχος πλ. β΄. Ὅλην ἀποθέμενοι...

Προφήτα θεόσοφε, ὁ τῶν παθῶν αὐτοκράτωρ, ἐπίγειε ἄγγελε, καί βροτέ οὐράνιε, σοῦ δεόμεθα. Ζηλωτά πρόφθασον, καί ῥῦσαι σκανδάλων, καί κινδύνων τὴν ζωὴν ἡμῶν, καί πάσης θλίψεως, ἐχθρῶν ἀνομούντων πρεσβείας σου, καί πᾶσαν νόσον δίωξον, καί πταισμάτων ἄφεσιν αἴτησαι, Ἡλιοῦ θεόπτα, προστάτα τῶν πιστῶν καί ἱατρέ, καί τῆς τοῦ ἄδου διάσωσον, δεινῆς κατακρίσεως.

Τό, Σῶσον ὁ Θεός τόν λαόν σου...

Ὡδή ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν...

Λαόν ἀπολλύμενον, κατοικτειρήσας, ζήλω τῆς πίστεως, ἐπικλήσεσι θείοις, πῦρ κατηγάγου φλογίζον, ἔνδοξε, ὅσιον θῦμα, διό ἵκετεύω σε, τῆς αἰωνίου φλογός, ῥῦσαι καί σῶσόν με.

Ἴδεῖν κατηξίωσαι, Θαβώρ ἐν ὄρει, Θεοῦ τό πρόσωπον· ὄν δυσώπει, προφήτα, τοῦ παραβλέψαι τάς ἀμαρτίας μου, καί ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης, θεάσασθαι, ἀκαταγνώστῳ ψυχῇ, αὐτοῦ τό πρόσωπον.

Ὅδόν πορευόμενος, τοῦ βίου πλάνας, πολλάς ὑφίσταμαι· ἀγαθέ μου προστάτα, κυβέρνησόν με τῇ προστασίᾳ σου, ἐπιστηρίζων γνώμη, σαλευόμενον, καί πρὸς σαρκός ἠδονάς, Ἡλιοῦ νεύοντα.

Θεοτοκίον.

Ἵμνῶ σε Πανύμνητε καί μεγαλύνω Θεοχαρίτωτε, τήν ἀγνήν σου λοχείαν· βοήθησόν μοι βίου τοῖς κύμασι, χειμαζομένῳ, καί δίδου κατάνυξιν, τῇ ταπεινῇ μου ψυχῇ, καθαρτικὴν μολυσμῶν.

Ὡδή η'. Ἐπαπλασίως κάμινον...

Χωρητικόν δοχεῖόν σε, θείου Πνεύματος ἔγνωμεν, ἄγγελον ἐν γῆ, πῦρ ζήλου θείου πνέοντα, δυσσέβειαν τρέποντα, καί βασιλεῖς ἐλέγχοντα, χρίοντα προφήτας Ἡλιοῦ, καί αἰσχύνης συγκόπτοντα μαχαίρᾳ, ἱερεῖ, διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι, μελλούσης ἡμᾶς αἰσχύνης ῥῦσαι.

Ἄρμα πυρός σε ἔλαβεν, ἀπό γῆς πυρακτούμενον, ζήλω, Ἡλιοῦ, τῷ θεϊκῷ, θεόπνευστε· διό ἵκετεύω σε, τῶν ἐν τῇ γῆ ἀπάντων κακῶν, τῶν σῶν ἀρετῶν, ἐπικουφίζειν τόν νοῦν μου, θεθρίπτω, καί πρὸς νύσσαν, οὐρανίαν με φθάσει, τόν πάντων ἐκδυσώπει, Θεόν καί Βασιλέα.

Ῥήματι ζῶντι ἔκλεισας οὐρανόν ὑετίζοντα· ῥήματί σου νῦν, πνευματικῶς διάνοιξον, τάς πύλας μοι δέομαι, τῆς μετανοίας, ἅγιε, πέμπων τῇ ψυχῇ μου κατανύξεως ὄμβρους· καί σῶσόν με βοῶντα· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαός ὑπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τούς αἰῶνας.

Τριαδικόν.

Ἴσοσθενῆ ὁμότιμον, ὁμοούσιον σύνθρονον, σέβοντες Τριάδα, ἐν μιᾷ θεότητι, Πατέρα δοξάζομεν, Υἱόν καί Πνεῦμα Ἅγιον, ἄδυτον ἀγνήν ὁμοβασιλείον κράτος, καί μέλομεν συμφώνως· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαός ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Νομοθετῶν εὐσέβειαν, καί διδάσκων μετάνοιαν, ὁ Ἐμμανουήλ, ἐκ σοῦ τεχθεῖς ἐπέφανεν· ὁ νῦν ἐκδυσώπησον, ὑπεραγία Δέσποινα, τῆς δικαιοσύνης ὑπανοῖξαι μοι πύλας, καί σῶσαί με βοῶντα· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαός ὑπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τούς αἰῶνας.

Ὡδή θ'. Ἐξέστη ἐπί τούτῳ...

Ἴδεῖν ἐν λεπτοτάτῃ αὐρᾷ Θεόν, ἰδεῖν δυνατόν κατηξίωσαι, ἀσκητικαῖς, πρότερον τό σῶμα διαγωγαῖς, καταλεπτύνας, ἔνδοξε· ὅθεν δυσωπῶ σε σαῖς προσευχαῖς, τό πάχος τοῦ νοός μου, λεπτύνας μετάνοίας, μαρμαρυγαῖς θείαις καταύγασον.

Ὡς πάλαι Ἰορδάνην τῇ μηλωτῇ, διαρῥήξας διέβης, πανόλβιε, οὕτω κάμοῦ, τῶν ἀμαρτημάτων

τῶν χαλεπῶν, τὰς διεκχύσεις ξήρανον, ὄμβρους ἐπιπέμπων μου τῇ ψυχῇ, δακρῶν καθ' ἑκάστην, προφήτα θεηγόρε, τρυφῆς χειμάρρου προξενοῦντάς μοι.

Σκανδάλων τῶν ἐν βίῳ πολυειδῶν, ἀνομούντων ἐχθρῶν πάσης θλίψεως, σωματικῆς, νόσου ψυχικῆς τε παρεκτροπῆς, ταῖς προσευχαῖς σου ῥῦσαί με, ἔνδοξε προφήτα ὡς ἀγαθός, προστάτης μου βοῶ σοι, καί τῆς ἐν τῇ γενέῃ, αἰωνιζούσης κατακρίσεως.

Ἐρπάγης πρὸς τό ὕψος, Ἐλισαιέ, δισσομένην τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, καταλιπὼν, ἔνδοξε αἰτήσαντι Ἡλιοῦ· μεθ' οὗ ἀπαύστως αἴτησαι, νίκην οὐρανόθεν κατὰ παθῶν, τοῖς σε ἀνευφημοῦσι, καί πόθῳ τὴν σὴν μνήμην, περιχαρῶς πανηγυρίζουσι.

Θεοτοκίον.

Φωνάς τῶν οἰκετῶν σου ὡς ἀγαθή, μὴ παρίδης, πανάμωμε Δέσποινα, ἀλλ' ἐκτενῶς, αἴτησαι τὸν πάντων Δημιουργόν, τοῖς εὐσεβέσιν ἄφεςιν, καί τὴν εὐρωστίαν τὴν ψυχικὴν, δωρήσασθαι Παρθένε, καί θείας βασιλείας, τὴν μετουσίαν καί λαμπρότητα.

Τό, Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς.

Καί τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Δεῦτε τὸν πυρίπνου καί ζηλωτὴν, τὸν διὰ τεθρίππου ἀρπαγέντα ἀπὸ τῆς γῆς, τῆς Χριστοῦ δευτέρας Πρόδρομον παρουσίας, Ἡλίαν τὸν Θεσβίτην ὕμνοις τιμήσωμεν.

Χάριν ἰαμάτων παρὰ Θεοῦ, εἰληφώς Ἡλία, θεραπεύεις πάθη δεινά· διό τοῖς ἐν πίστει σέ ἐπικαλουμένοις, θεράπευσον τὰ πάθη ψυχῆς καί σώματος.

Καί τό Θεοτοκίον. Πᾶσαι τῶν ἀγγέλων...

Τρισάγιον, εἶτα τό Τροπάριον. Ἦχος β'.

Ὁ ἔνσαρκος ἄγγελος, τῶν προφητῶν ἡ κρητίς, ὁ δεύτερος Πρόδρομος τῆς παρουσίας Χριστοῦ, Ἡλίας ὁ ἔνδοξος, ἄνωθεν καταπέμψας, Ἐλισαιῶ τὴν χάριν, νόσους ἀποδιώκει καί λεπρούς καθαρίζει· διό καί τοῖς τιμῶσιν αὐτόν βρῦει ἰάματα.

Εἶτα μνημονεύει ὁ Ἱερεύς.

Ἐν τῇ ἀπολύσει ψάλλεται τό παρόν

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σέ νεκρόν...

Δεῦτε Ὁρθοδόξων ἡ πληθὺς, μέλος ἐναρμόνιον ὄντως, ψαλμικῶς ἄσωμεν, καί τὸν χριστοκήρυκα ἀνευφημήσωμεν, τὸν οὐράνιον ἄνθρωπον, Ἡλίαν τὸν θεῖον, καί ἀναβοήσωμεν, πρὸς αὐτόν λέγοντες· πάντας τοὺς πιστῶς σου τελοῦντας, μνήμην τὴν ἁγίαν λιταῖς σου, ῥῦσαι ἐκ παντοίων περιστάσεων.